

Textová dílna Slávka Janouška: Konec! Panáka! Bazén! Slávek Janoušek – Agentura JAN, 2015, 78:43. „Toto CD je momentální otisk bosých nohou v sypkém sněhu času.“ Podepsán „Slávek Janoušek, jeden z fotrů zakladatelů: samozřejmě ten nejdůležitější. Nejdůležitější také v tomto kolektivním díle; mj. se na jedné stránce bookletu snaží vysvětlit, o co jde v této neobyčejné skrumáži tvůrců a jejich nápadů, hlasů a nástrojů, co k sobě v „civilním“ muzikantském životě nepatří, povelů, improvizací, chichotů a výkřiků.

Dozvíme se tak, že druhá deska za dosavadních dvanáct let existence Textové dílny Slávka Janouška vznikla během dvou natáčecích podzimních dnů roku 2014 v Kdanicích u Sobotky, kde se konají pravidelné živé textové dílny. A co to vůbec je. Textová dílna SJ: společnost 450 lidí zabývajících se textováním, scházející se kromě zmíněných živých textových dílen i na textových workshopech – součástí některých festivalů. Na těchto akcích je v krátkém čase přítomnými složena kupa textů na zadané téma, ty jsou dále zhudebněny a písně dotaženy buď k předvedení na pódiu, nebo k zvukovému záznamu. Rovněž je nám z bookletu odhalena dramaturgie desky: jsou na ní písničky, které vznikly popsáním způsobem na zmíněné živé dílně (

Jak loďku nazveš, Děti v paneláku...

), nebo na ní získaly konečný tvar (

O lásce a o smíření a Život je boj

– vlastně rozdělený předlouhý řetěz slok na stejnou melodii, který album otvírá i uzavírá). A také písničky z předchozích živých dílen a workshopů roku 2014 (

Zkus se nadechnout, Papoušek, Jáma...

) nebo i starší, ale vydařené kusy mající souvislost s Textovou dílnou nebo jejími tvůrčími postupy (

Sběračky čaje...

).

Nejvíce písněmi přispěl Marek Vojtěch, na zhudebnění se nejvíc podíleli Slávek Janoušek, Arnošt Frauenberg a Ivo Cicvárek. Texty „nekonečných písní“ často vznikaly metodou „každý jednu sloku“, autory dalších zařazených textů byli nejčastěji Slávek Janoušek, Lada Šimíčková nebo Arnošt Frauenberg. Jmenovaní také nejčastěji sólově zpívali, spolu s Láďou Zítkou a Lucií Redlovou. Hraje, kdo má ruce, a zejména pak všichni účastníci zpívají v mohutném sboru Falešinet. Ze sólových nástrojů jsou výrazné zejména elektrická kytara (Vít Orlík Rokyta), klávesy (Ivo Cicvárek), cajon (Petr Kamiš) a saxofon (Jiří Svítek). Ještě, že je tu aspoň ten booklet: stejně mám pocit, že kdo neviděl někdy část téhle party v akci, aspoň na nějakém festivalu, může být dost zaskočen, protože deska působí, že je koncipována hlavně jako zvuková kronika. Je to asi úplně nejbrutálnější live, co jsem kdy slyšel (kromě zcela nestříhaných záležitostí, samozřejmě), jedna písnička se klidně začne třikrát, zatímco muzikanti v pozadí úpí „To je vůůů...“, jinde slyšíme hlášky typu „Slávku, můžu do toho sóla recitovat Shakespeara?“ nebo se dozvíme aspoň jedno zadané téma tvorby (Jak by vypadaly moravské lidové, kdyby se praotec Čech zastavil až u Jadrana?); další můžeme jen odhadovat. (Slyšeli jste už v nějaké písničce nejdelsí české slovo „nejneobhospodařovatelnější“? Zde je:

O lásce a o smíření

.) Celý ten tvůrčí chaos samozřejmě nemá – nemůže mít – kdoví jak excelentní zvuk. Já ale nejsem konceptí alba ani zaskočen, ani uražen. Představuji si své oblíbené písničkáře v akci, pochechtávám se nad ptákovinami (nad některými i opakovaně, fakt) a moc jim tu kolektivní

Textová dílna Slávka Janouška: přímá tvůrčí chaos

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 10. prosinec 2015 00:42

tvorbu závidím. Bavím se skvěle.